

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci navrhovatelky: **D. S.**, proti **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu, o podání navrhovatelky ze dne 30. 8. 2005,

t a k t o :

- I. Podání navrhovatelky ze dne 30. 8. 2005 **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 30. 8. 2005 navrhovatelka sepsala podání v němž se označila za stěžovatelku, uvedla účastníka řízení Ministerstvo vnitra a podání označila jako kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. června 2005, č. j. 5 Azs 359/2004-44. Uvedla, že s rozhodnutím nesouhlasí, nemůže se vrátit do Mongolska, protože má strach z pronásledování z důvodu svého nesouhlasu s režimem v Mongolsku a dále z důvodu svého dlouhého pobytu v České republice a podání žádosti o udělení azylu v České republice. Má za to, že splnila podmínky pro udělení azylu. Písemnost navrhovatelka podala osobně u Krajského soudu v Brně, ten ji postoupil Krajskému soudu v Ústí nad Labem a tento soud ji předložil Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že se jedná o druhou kasační stížnost v téže věci a současně předložil svůj spis sp. zn. 15 Az 624/2003.

Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Az 624/2003 Nejvyšší správní soud zjistil, že Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 25. 6. 2004, č. j. 15 Az 624/2003-23 zamítl žalobu navrhovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 2. 2003, č. j. OAM-1994/VL-11-C10-2002, kterým navrhovatelce nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Proti tomuto rozsudku podala navrhovatelka kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 Azs 359/2004 - 44. Rozsudek Nejvyššího správního soudu doručil Krajský soud v Ústí nad Labem zástupci navrhovatelky (JUDr. Ing. J. M., advokátovi se sídlem v B., W. 16) a Ministerstvu vnitra. Rozsudek nabyl právní moci dne 12. 8. 2005.

V podání ze dne 30. 8. 2005 navrhovatelka uvedla, že jím podává kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, avšak datum a označení rozsudku číslem jednacím se týká rozsudku Nejvyššího správního soudu. Tato nepřesnost však nebrání

v tom, aby Nejvyšší správní soud mohl o podání navrhovatelky rozhodnout. Z předloženého spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem naprosto přesvědčivě vyplývá, že navrhovatelka již jednu kasační stížnost proti rozsudku uvedeného soudu podala a že o ní Nejvyšší správní soud již rozhodl a že věc byla již pravomocně skončena.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. podle něhož Nejvyšší správní soud v této věci za použití ustanovení § 120 téhož zákona postupuje, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl. Tak se stalo v daném případě, a proto nejsou splněny podmínky řízení, aby Nejvyšší správní soud mohl o podání navrhovatelky ze dne 30. 8. 2005 věcně jednat, tedy znovu přezkoumávat zákonnost rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, ale mohl jen podání navrhovatelky ze dne 30. 8. 2005 odmítnout.

O nákladech tohoto řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb. za použití § 120 téhož zákona. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu